

Скоро све што се Николићу може забележити као мана стекао је под туторством свог бившег вође. Све што је урадио како ваља то је учинио сам и насупрот Шешељу.

После беџа, Тома Николић је са себе отресао и читавог Шешеља. На први поглед се чини да је обрнуто, само због тога што су привиди у српској политици омиљени начин да се тавори у заблудама.

Војвода ће још неко време управљати радикалима из своје ћелије, све док буде оних којима је слика лажног месије важнија од славске иконе. Али, то не може да траје дуго, а и да траје престаће да буде важно. Да се не лажемо: без Томислава Николића радикали остају политички сирочићи, група грађана без лидера и сазнања куда иду и зашто то чине.

Вођа који више није могао да поднесе да Шумадинац буде бољи од њега, одавно је слеп. За такав увид није нам потребна вечна Домановићева метафора. Србија из које је Шешељ отишао у Хаг више није иста. Николић је коначно разумео да војвода никада није разумео Србију, нити је у стању да тако нешто појми.

У данима велике слоге Тома је тврдио да је све из политике научио уз помоћ Шешеља. Можемо замислити каква је то била фасцинација: Шешељ је већ био дисидент са сумњивом славом, робијаш са искуством. Његова надриученост одвела је многе на криви пут јер су се у аутентичном демагошком наступу најгоре идеје могле „продати“ као најбоља решења. Војвода је препоручивао Николићу шта да чита а шта обавезно да прескаче.

Можда се Шумадинац, у данима распаљене читалачке страсти, упустио у тумачење Шешељевог скрибоманског опуса. Читав тај купус морао би да буде убитачан по свачији па и Томин литерарни укус. Идол је остао сасвим без одеће и Николић је опрезно, но коначно, разумео да је памет негде на другој страни.

Изгледа овако: скоро све што се Томиславу Николићу може забележити као мана стекао је под туторством свог (бившег) вође. Све што је урадио како ваља то је учинио сам и насупрот Шешељу. И то је био тежак, неопростив грех који се кажњава истрагом, као што је и СРС у својој еутаназији учинила на ноћној седници прошлог петка.

Споразум о стабилизацији и придруживању био је само последњи Шешељев опит о слепој послушности. Сви су положили тај тест осим Николића који је напустио испит и читав пројект. Готово је, ту се више ништа не може учинити!

Да ли баш? Николић је први пут скинуо онај беџ у предизборном агитовању за председника Србије. То светогрђе је објаснио потпуно логично: „Не желим да ме Шешељ оптерећује, нити да ми помаже у кампањи!”

Не сећам се да ли га је окачио још који пут. Можда само због навике лакшег скидања, да

не буде превише нагло. Али, после свађе с војводом око премијерског места, тај воденични камен више се није виђао на Томиним прсима.

Николић је у политици учинио оно што Шешељ никада није могао. А било чији успех је једино што писац стотину и нешто књига не може да поднесе. Склон да руши све за шта се кобајаги залаже, В. Ш. је из велике зависти и напада необуздане сујете почео да руши Николића, а са њим и странку која је дужна да га носи на срцу.

То због тога што је у одсуству непријатног татора Томислав доживео велику еволуцију. Стекао је самопоуздање, градио своју политичку интелигенцију на најгорим развалинама свог идола, донекле контролишући беспризорност и простачку лексику својих сарадника. Мада му се догађало да им се, под навалом старих емоција, и придружи. Али, то је бивало све ређе.

Кад год је желео да покаже како „контролише” политички живот у Србији, Шешељ је пуштао у арену издресирану групу својих портпарола. И они су, наравно, декламовали пробране мисли старог мајстора парламентарних скандала. У његовом дугом одсуству, то није могло да буде исто. Јер, оно што смисли војвода не звони исто кад понављају његови најгори ђаци.

Онда је Тома Николић лако разумео да му хашки сужањ, пре ступања у нови штрајк глађу, разара читав посао који је урађен са судњим мукама. И то је један од разлога зашто је његова одлука од петка увече добра и лековита.

Скупштинске клетве и остала гробљанска епика тако су остале на чистини. „То није моје, с тим ја никакве везе немам!”

Можда ће Томислав Николић ову јесен провести у печењу ракије. То је савршен начин да се мало опусти и размени мисли са шумадијским сеоским грађанством. Па после може да види с ким ће и где! Не верујем да ће после свега да разбија СРС и тако удари пијуком у темељ свога дела. То је, ипак, посао у који се најбоље разуме војвода Војислав Шешељ.

[Политика, објављено: 08/09/2008]